

АЛЕКСАНДЪР ВАРАКИН

РОБИНЗОН КЛЮЕВ

Превод от руски: Александра Каназирска, 1980

chitanka.info

Когато боклукчийската кола на чичо Митя показа задницата си на Клюев, той разбра, че днешният ден ще бъде също кавгаджийски.

И утрото изрева с гласа на благоверната му съпруга Катя:

— Нещастие мое! Пак си го откъртил като пън!

От ведрото вонеше на тиня — вчера Клюев бе купил жив шаран, много беше вкусен...

Катя включи радиото и бодрият глас на диктора-физкултурник посъветва Клюев да приготви килимчето, върху което Клюев знаеше, че ще трябва да легне по корем. Ох, пак тоя противен глас!... Но сега Клюев замълча — все пак първият ден от отпуската му, пък и...

— Не забравяй да посрещнеш мама на спирката. Купи половин кило масло. Обели картопки за вечеря. Пусни прахосмукачката в стаята. Отиди и за хляб, но внимавай да не вземеш вчерашен. Не приготвяй яденето набързо, че току-виж си забравил да го посолиш...

Заръките се сипеха една след друга. Клюев се сдържа и се приготви да изслуша втората част: че е време да се погрижи да го повишат и да му увеличат заплатата, да престане да ходи по футболни мачове, да не пие вече бира... Но нищо не последва: жена му промени тактиката в чест на отпуската, изглежда.

След кафето, майсторски сварено от самия Клюев, тя тръгна, като само още веднъж строго го предупреди вечерята да бъде готова навреме. Клюев лекичко въздъхна. Повече не можеше да издържи така.

— Нещастие мое! — рече той на Вовка и го заведе, където трябваше.

Клюев бе твърдо решил да прекара отпуската си така, както му се искаше. Цяла година си бе мечтал за нея: да я прекара без тъщата, без жената, без Вовка, който изобщо не го слушаше и като две капки вода приличаше на тъста му — само дето не пиеше. Ще каже: „Привет, Катюша, мамичка ще остане при тебе, ето ти мишена. Стреляйте се една друга, аз достатъчно се навоювах. Няма го майстора вече!“

Той измъкна от избата тайно монтирания в извънработно време космически кораб, провери двигателя, запалването, пусна в пощенската кутия бележка: „Не ме търси!“, натисна стартера и мощно боботене се разнесе над града: Клюев отлетя към една необитаема планета, на която нямаше ни тъщи, ни заплатата, нито началници, нито съпруги.

* * *

Температурата беше по-висока от стайна, небето — синьо, пясъкът — жълт, а наоколо — ни душа!... Въздухът — съвсем пригоден за дишане. И рекичка за водни процедури.

Клюев заигра весел танц и огласи безлюдната околност с вика: „Карай, Вася!“ Съблече се по гащета и легна да се попече. Поразмисли малко и свали и гащетата.

Денят премина прекрасно: никой не му вадеше душата, никой не му досаждаше, никой не му искаше вечеря и не му се месеше колко пари получава... Само когато тукашното слънце потъна зад дюните, нещо го присви под лъжичката и той се сети, че изобщо не се бе погрижил за храна, дори сухари не си беше изпекъл. А и водата на рекичката може би не става за пиене...

Мисълта за сочен бифтек изцяло завладя мислите на Клюев. Отпуснат върху корема си и притворил очи, той си го представи в тиганчето: горещ, причервен и с обилна гарнитура. А мирисът!...

Какво става? Клюев действително усети миризмата на печено. Той отвори очи... Точно под носа му на пясъка лежеше тиганче, а в него димеше истински бифтек!

— Вилица! — поиска Клюев. — И хляб!

Появиха се вилица и хляб.

„Ех, че живот ще падне!“ — въодушеви се той. Какво щастие! Тази вълшебна планета изпълняваше неговите желания!...

След бифтека Клюев си поръча чашка бира. После едно миндерче, защото на пясъка стана малко хладно. Невидима сила го приповдигна и внимателно го положи върху неговия собствен така познат му на Земята диван. Като се излетна удобно, Клюев изведнъж се сети, че днес играят „Локомотив“ и „Пахтакор“. Колко жалко!... В този миг пред нозете му изникна телевизор „Хоризонт“ — цветен, буквално същият, какъвто Клюеви си купиха от своите трудови приходи. От нищото изникна и стена с електрически ключ, а някъде далеч зад дюните засвети мъничка електростанция... Задуха лек ветрец и от само себе си, както и гореизброените удобства, се издигнаха останалите три стени и се покриха с таван.

Мачът беше скучен. На Клюев, както винаги в подобни случаи, му се дощя да надникне в хладилника (последен модел „ЗИЛ“), ей така, без причина... Намъкна крака в пантофите и се потътри към кухнята, която естествено не го накара да чака и светкавично възникна зад вратата.

И ето че в пеещата му душа се промъкна безпокойство: остана само чичо Митя да се довлече със своята боклукчийска кола...

Едва си го помисли и замря наред мисълта си, но вече беше късно: кухнята висеше на височината на четвъртия етаж и когато приближи до прозореца, Клюев видя как наоколо, докъдето погледът му стига, се разстилаше неговият роден град — с къщите, с прозорците, с боклукчийската кола и хората.

Обзе го ужас.

— Катя-а-а!... — жално проточи Клюев и късно се сети, че е сторил непоправимото.

— Какво искаш? — появи се от спалнята жена му. — Докога смяташ да си dospиваш още тук! Ох, ти, нещастие мое! Мамо, само ела да му се полюбуваш на тоя креслю!...

От стаята се домъкна тъщата, а след нея и Вовка, който толкова приличаше на тъста, само дето не пиеше...

Клюев побледня и закрещя:

— Ама че вечер! Едва си поемеш свободно дъх и хайде... — и светкавично се втурна навън.

* * *

Над кораба беше тъмно. Той напипа люка, промъкна се в него, успя някак да го затвори херметически с треперещите си ръце, огледа се боязливо през илюминатора и натисна стартера...

Добре че преди да отлети, не се разстрои съвсем и успя да поръча пълен резервоар с гориво, та и един варел още за запас. И освен това — малка като точица планетка в съзвездието Ловджийски кучета: необитаема и без всякакви фокуси.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 52/1980 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.